

HANNELE LAMPELA

Talvetaian
tarinoita

LOHIKÄÄRMEEN KIROUS

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kiitos Otavan kirjassäätiölle ja Alfred Kordelinin säätiölle työni tukemisesta.

Sivulla 231 on lainaus laulusta *Yksi ruusu on kasvanut laaksossa*
(Trad./Kaarle Krohn)

Teksti © Hannele Lampela ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Vinjetit © Emmi Kyytsönen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-39580-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

*Älä puhu liian lujaa.
Älä ole hissukka.
Älä juokse.
Älä anna meidän odottaa.
Älä istu jalat harallaan.
Älä ole tuollainen neiti.
Älä kikata.
Älä hohota.
Nuo shortsit ovat liian lyhyet.
Näytät ihan pojalta.
Hymyile nyt.
Ei saa meikata liikaa.
Etkö peitä tuota finniä?
Oletpa nätti.
Ole nätisti.
Pysy nättinä.*

*Äläkä kiinnitä niihin huomiota,
kyllä ne sillä lopettavat.*

I

Tuuli, joka kylmeni

*P*oliisi etsii vaaleaa, pitkähiuksista tyttöä, joka on pukeutunut mustaan nahkatakkiin, mustaan huppariin ja mustiin farkkuihin. Tyttö on 13-vuotias ja pituudeltaan 168 senttimetriä, havainnot kadonneesta voi soittaa hätänumeroon 112.

Are katseli käsiään. Ne vapisivat. Veri oli jähmettynyt punaiseksi läikäksi sormien ympärille. Puisto oli tyhjä lukuun ottamatta lenkkeilijää, joka ei myöskään tahtonut tulla tunnistetuksi. Nainen paahtoi eteenpäin kuulokkeet tiukasti korville painettuina eikä tehnyt elettäkään tervehtiäkseen. Arekin veti hupparin huppua tiukemmin päähänsä. Kylmä tuuli puski suoraan nahkatakkin läpi. Yö oli yllättävän kylmä, vaikka oli vasta elokuu.

Mitä hän oli mennyt tekemään? Mitä ihmettä hän oli mennyt tekemään?

Tuuli heilutti lehmuksia. Ne seisoivat synkkinä ja korkeina pimeässä. Yleensä hänellä oli täällä hyvä olla, lähellä merta ja hiljaisuutta, mutta nyt Area ei voisi kukaan auttaa. Mitä hän muka voisi tehdä, minne mennä? Ei sillä, oli hän ennenkin nukkunut puiston penkillä, mutta silloin poliisit eivät sentään olleet hänen perässään, niin kuin ehkä nyt.

Äiti ei olisi ikinä kehdannut hälyttää poliiseja, kehtaisiko Sabina?

Ja olikohan tyttö kunnossa?

Are ei ollut katsonut taakseen ollenkaan. Eihän hän ollut tarkoittanut, ei ainakaan mitään sellaista.

Nyt hän ei voisi enää palata takaisin.

Ei ehkä koskaan.

Are veti kädet syvemmälle taskuihinsa ja hieroi lyhyttä tukkaansa. Hän pystyi melkein tuntemaan vielä saksien terät, jotka olivat armotta nyrhineet ne lyhyiksi. Joka ikisen pitkän suortuvan. Hän oli yrittänyt nauraa mukana, mutta Sabina oli vain jatkanut. Miten noloa, niin hirveän, järkyttävän noloa.

Tuuli muuttui koko ajan kylmemmäksi, vai kuvitteliko Are vain? Väsymys painoi silmissä, särki hieman jossain silmien takana. Jos niitä pitäisi kiinni ihan hetken vain. Puiston hiljaiset äänet muodostivat kuin kehtolaulun hänen korvissaan, ja yhä tihenevä hämärä toi sittenkin lohdullisen, turvallisen olon mukanaan. Are oli juuri

vaipumaisillaan uneen, kun jokin hyvin kylmä kosketti hänen kättään.

Are räpäytti silmänsä auki, mutta puisto oli edelleen autio. Vain mereltä kylmänä puhaltava tuuli ravisutteli puiden lehtiä. Samassa hän tunsi sen uudelleen. Jokin hipaisi häntä. Are katsoi käsiinsä ja rypisti otsaansa huomattessaan, mikä se oli: hänen kämmenellään oli pieni, sädehtivä lumihiuftale. Keskellä elokuuta. Hiutaleen sakarot erottuivat hämmästyttävän tarkasti. Hän muisti, miten äiti oli joskus sanonut, että hiutaleet ovat kaikki erilaisia keskenään. Että juuri siksi ne olivat niin kauniita. Are nosti sormensa hiutaleen päälle, mutta se ei sulanut. Outoa. Luonto oli todellakin mennyt ihan sekaisin, tai ehkä hän kuvitteli.

Tuuli nousi ja tuiversi aina vain tiukemmin takin sisään – *huh, miten kylmä*. Are veti jälleen nahkatakkia tiukemmin ympärilleen ja painoi hiutaletta uudestaan sormellaan, hymähti itsekseen. Niin outo juttu. Mistä kummasta hiutale oli tipahtanut? Ehkä se oli muovia, lentänyt jostain mistä lie. Joku joulukoriste tai jotain.

Mutta samassa Are nosti katseensa merelle ja näki sen.

Hän tiesi heti, ettei tulisi ikimaailmassa selviämään hengissä.

Sade, joka saapui

Are haukkoi henkeään paniikissa, se lamaannutti hänet kokonaan. Kaukaa mereltä vyöryi valtava, kaiken nielevä hyökyaalto, joka lähestyi häntä nopeasti kuin pimeä, kaamea seinä. Aalto liikkui koko ajan lähemmäksi ja lähemmäksi, pian se olisi jo kohdalla. Se muuttui koko ajan korkeammaksi, kulki kuin musta kammottava käärme kaiken yllä ja hotki suuhunsa kaiken, mitä sen eteen osui. Are tärisi, haukkoi henkeään. Katsoi, miten valtava seinä nousi yhä ylemmäs ja ylemmäs, kun sen väri äkkiä muuttui – synkkä violetti taittui vaaleampaan, melkein vaaleanpunervaaran sävyyn, ja kun Are räpäytti silmiään, aalto oli kadonnut ja sen tilalla oli sakea lumipyry. Pyry eteni niin nopeasti, että samassa se jo hyökkäsi kimppuun kuin nälkäinen peto.

Tuuli läimähti Aren kasvoille, salpasi hänen hengityksensä. Kovat, pienet hiutaleet pistelivät hänen kehoaan

kuin tikarit. Are yritti vetää takkia päänsä yli, mennä kyyryyn ja suojautua, mutta myrskyä ei päässyt pakoon. Hän kyykistyi niin pieneksi kuin pystyi ja piti kaksin käsin nahkatakiaan päänsä suojana, kun tuuli ulvoi ja riepotteli häntä hirveällä voimalla.

Nopeasti kaikki hiljeni jälleen. Tuuli laantui, loppui kuin seinään. Are kurkisti takkinsa suojasta varovasti, peläten mitä tapahtuisi, mutta jäljellä oli vain valkoinen maa ja rikkomaton hiljaisuus. Puisto oli täysin lumen peitossa, ja meri oli jäätynyt vain muutamissa minuuteissa. Se jatkui nyt silmäkantamattomiin paksuna, valkoisena vaippana. Hytisten hän istui takaisin penkille ja yritti tasata hengitystään. Mitä ihmettä oikein oli tapahtunut! Nythän oli elokuu! Oliko hän kuvitellut kaiken? Ei hän voinut, ei mitenkään!

Ja äkkiä hän tunsi, miten joku istui hänen viereensä.

”Talvi se saapuu joka vuosi aikaisemmin”, hilpeä ääni virkkoi, ja kun Are käänsi päätään varovasti, hän näki kummallisen ukkelin, joka istui rennosti toinen käsi penkillä ja katsele merelle hyväntuulisen oloisena. Mies istui ryhdikkäästi, vaikka oli niin vanha, vaatteetkin olivat kuin jostain hautajaisista. Tumma puku ja kiiltävät, mustat nappaskengät. Are huomasi, että miehen kummassakin korvassa oli upea, pitkä timanttiriipus. Ja miehen harteilla istui jonkinlainen otus, joka pärisytti hänelle kieltään. Mikä lie lisko olikaan.

Minä kuvittelen tämän kaiken, minun on pakko kuvitella tämä kaikki, Are hoki itselleen silmät kiinni, mutta lopulta

hän ei vain voinut olla katsomatta, vaan vilkaisi miestä uudelleen varovasti.

Ukon tukka oli aika siisti – se Arenkin oli pakko myöntää. Valkoinen, korkea työttö ja sivuilta siili. Ja poskeen oli tatuoitu jotain, jonkinlainen sulkakynä. Mies katsahatti häneen hymyillen. Jos se yrittäisi jotain, hän iskisi sitä päin näköä, mutta mies ei sanonut mitään. Käänsi vain katseensa takaisin merelle.

”Mitä helvettiä?” Arelta pääsi.

”Kiroileminen ei ole kovinkaan kohteliaista neiti Dragon, mutta minä annan tämän kerran anteeksi. Onhan sinulla ollut aikamoinen päivä”, vanhus hymyili.

Mistä mies tiesi hänen nimensä? Tai yhtään mitään hänen päivästään?

”Tunnetaanko me jostain?” Are kivahti. Äijä alkoi käydä hänen hermoilleen – Are oli kai menettämässä järkeään ja ukonkäppänä vain hyräili. Jos hän kuvitteli kaiken, kuvitteliko hän myös miehen tähän puistonpenkille? Voisiko hänellä olla niin hyvä mielikuvitus?

”Luulen, että tulemme vielä tuntemaan”, mies virkkoi ja kumarsi kohteliaasti. ”Olen Jacob William Grimaldi, arvatenkin varsin tärkeä hahmo tässä tarinassa... Vaan katsohan, miten puistotie onkaan muuttunut kummalliseksi, taitaa olla talventaikaa ilmassa tänään, vai mitä?”

Are vain hymähti. Hänellä oli parempaakin tekemistä kuin kuunnella ukon horinoita. Hän oli juuri nousemas-

sa lähteäkseen, kun hän katsahti jalkoihinsa. Kivikkoinen puistotie oli tipotiessään, ja lumen alta erottui selvästi säihkyvän keltainen, tiilistä rakennettu tie.

”Jos olisin sinä, saattaisin hyvinkin lähteä katsomaan, minne tuo tie vie. Ainakin, jos minulla ei olisi parempaa tekemistä”, Grimaldi sanoi ja nousi seisomaan vaatteitaan pudistellen.

Sitten mies kumartui hymyillen hänen puoleensa, katsoi häntä suoraan silmiin ja kuiskasi:

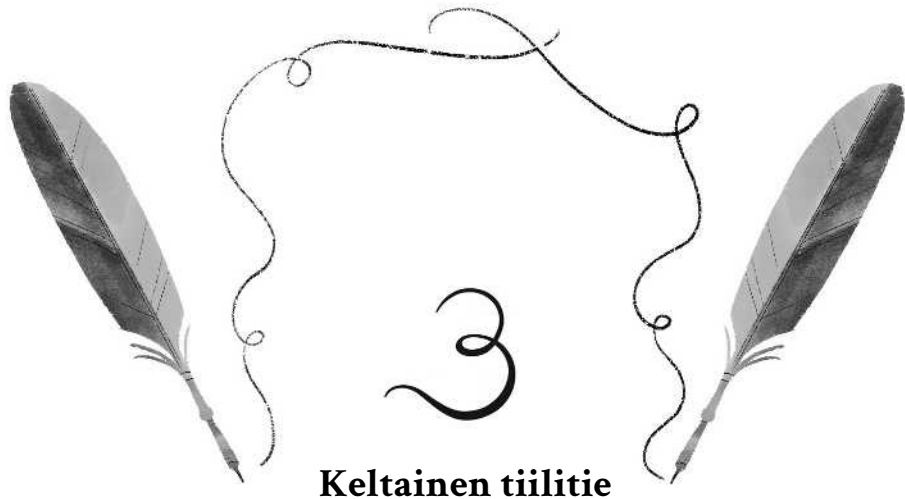
”Tai ainakin, jos poliisit olisivat perässäni...”

Sen sanottuaan mies nosti kummallisen liskon paremmin olkapäälleen, kohotti kätensä leikkisään tervehdykseen ja lähti vihellellä kävelemään rantaa pitkin.

Are ei voinut kuin tuijottaa miehen etäännyvää selkää. Vanhus ei enää vilkaissutkaan peräänsä, mutta lisko istui miehen olkapäällä ja pärisytteli Arelle edelleen kieltään rytmikkäästi kuin musiikin tahdissa. Are vilkaisi pelokkaasti miehen osoittamaan suuntaan. Keltainen tiilitie mutkitteli suoraan kohti meren jäätä, ja kun Are huomasi, minne se vei, hänen sydämensä jätti jälleen yhden lyönnin väliin.

Sillä vain muutamassa sekunnissa keskelle jäistä merta oli noussut talo.

Talo, joka näytti siltä, että sinne ei taatusti kannattanut mennä.

Keltainen tiilitie

Suuri, harmaa talo seisoj jäällä kuin olisi ollut siinä aina, vaikka tietenkään se ei ollut. Mutta mistä se oli tullut? Sillä mitään näin uskomatonta Are ei taatusti olisi osannut kuvitella. Ukon hän vielä olisi voinut houria, mutta että kokonainen talo keskellä jäistä merta? Ei ikinä. Kaiken kukkuraksi talon savupiipusta nousi savua.

Joku oli siis kotona, vaikka kaikki ikkunat olivat piimeinä.

Keltainen tiilitie erottui nyt selvästi. Se mutkitteli lumisella jäällä kutsuvasti, hehkui kuin olisi ollut kultaa. Uskaltaisiko Are kävellä sitä? Entä jos se oli vain näkyä – tai entä jos jää ei kestäisi, jos hän humpsautaisi yhtäkkiä sen läpi kylmään mereen? Talokin näytti ihan kamalalta. Ihan joltain kummitustalolta. Mutta jokin siinä houkutti häntä tavattomasti. Tuntui melkein kuin se olisi kutsunut häntä jotenkin.

Oli selvää, että hänen olisi mentävä talolle, vaikka pelkkä ajatuskin sai hänet värisemään kauhusta. Talo oli kuin suoraan hänen hirveimmistä painajaisistaan – se oli aivan ränsistynyt, osa portaista puuttui ja ikkunaluukut repsottivat tuulessa.

Silti ajatus siitä, että hän nyt häipyisi ja jättäisi leikin kesken ei vain ollut mahdollinen, sen verran utelias Are sentään oli.

Hitaasti Are otti askeleen, sitten toisen. Nyt hän jo tärisi kylmästä. Nahkatakki ei pitänyt pakkasta. Lunta sateli jälleen, mutta tällä kertaa sade oli kaunista ja rauhallista, kuin sadussa. Tuulenhenkäyskään ei paljastanut, että vain hetkeä aiemmin hän oli ollut lumimyrskyn keskellä. Suuret hiutaleet leijuivat hänen ympärillään viattomina kuin pienet seireenit – jospa koko tämä hiljaisuus olikin valhetta, silkkaa silmänlumetta? Seisahtuessaan siihen, mistä meren jää alkoi, Are empi, kokeili tiilitietä jalallaan varovasti. Kestäisikö se? Tosin jos se kantoi kokonaisen talon, niin...

Varovasti Are asettui koko painollaan jälle, otti toisen, lyhyen askeleen ja käveli hitaasti lähemmäs ja lähemmäs taloa. Tiilitie kiemurteli pitkinä kaarina, mutkitteli puolelta toiselle aivan turhaan. Miten hölmöä oli kävellä niin pitkästi, hän voisi hyvin oikaista hieman. Mutta samassa, kun Are asetti jalkansa tiilitien ulkopuolelle, jää hänen kenkensä alla räsähti ja siihen repesi syvä railo. Are

pysähtyi äkisti ja tuijotti hengitystään pidätellen railossa mustana vellovaa merta. Hän odotti mitä tuleman piti, mutta yllättäen se ei revennytkään pidemmälle.

Are huokaisi helpotuksesta ja lähti perääntymään hitaasti pienin askelin, kunnes tunsi jään jälleen kantavan askeltensa alla.

Are oli varma, että oli tehnyt virheen. Miksi ihmeessä hän oli lähtenyt kävelemään jälle, kohti tuota kaameaa taloa? Nyt hän vain halusi pois täältä, halusi mennä takaisin ihmisten keskelle – ihan sama, vaikka poliisi nappaisi hänet heti rannasta. Mutta kun Are kääntyi kohti rantaa ja otti ensimmäisen askeleen takaisinpäin, tiilitie räsähti jälleen rikki hänen painostaan.

Miten hän pääsisi takaisin? Epätoivoissaan hän tähyisi rantaan – jospa siellä olisi joku lenkkeilijä, ihminen, kuka tahansa, jonka hän voisi huutaa apuun, mutta puistossa ei näkynyt ketään. Aren ei auttanut muu kuin kävellä keltaista tiilitietä kohti taloa, joka – jos mahdollista – näytti entistäkin uhkaavammalta. Mitä lähemmäs hän pääsi, sitä luotaantyöntävämmältä talo näytti.

Ja mitä sitten, kun hän pääsisi talolle? Mitä sitten tapahtuisi?

Äkkiä Are huudahti säikähdyksestä ääneen.

Talon portailla istui joku, nuori tyttö. Jos Are jostain oli varma niin siitä, että portaat olivat olleet tyhjät vain hetkeä aiemmin.

”Moi”, tyttö huusi. ”Tuletko tänne? Minä olen Suri.”

Tytöllä oli pitkät, tummat hiukset, jotka valuivat kuin vesiputous alas hänen olkapäitään. Are hieraisi kynittyä päätänsä.

”Moi”, hän kuiskasi takaisin.

”Tuo jää ei kannata enää rannan suuntaan, olen pahoillani”, Suri vastasi. ”Mutta tule vain tänne, ei ole mitään pelättävää.”

Are kääntyi uudelleen rantaan päin, mutta jäi paikoilleen seisoimaan.

Suri katseli häntä edelleen lempeästi.

”Voin toki odottaakin... Yleensä tämä vaihe on niin kaahea, että kaikilla kestää siinä aika kauan.”

Aren sydän jätti lyönnin väliin.

Miten niin kaikilla?

”Se on tarkoitettu testiksi”, Suri jatkoi.

”Testiksi... Testiksi mihin?” Are kysyi.

Suri vain kohautti olkapäitään ja hymyili.

”Tule lähemmäs, niin saat tietää.”

Are nipisti silmänsä kiinni ja huokaisi syvään.

Hänellä ei tainnut olla vaihtoehtoja.

Matka talolle tuntui kestävän ikuisuuden, vaikka talo oli todellisuudessa vain muutaman harppauksen päässä.

Are kietoi kätensä tiukasti ympärilleen.

”Niin siis mikä testi tämä oikein on?” Are kysyi.

”Oletko varma, että haluat tietää?”

Are mietti sekunnin. Ei, hän ei vain voinut jättää tätä kesken, joten hän nyökkäsi.

”Ihan, ihan varma?”

Are nyökkäsi uudestaan.

”Sinun testisi on nimittäin vielä kesken. Tässä ei ollut vielä kaikki.”

Jostain kuului paukahdus. Jäät kolahtelivat toisiaan vasten.

”Mitä tarkoitat?”

Vastaamatta Suri nousi ylös, käveli ovelle ja aukaisi sen.

”Tule sisään. Sitten näet.”

He astuivat sisään huoneeseen, joka oli tyhjä lukuun ottamatta pientä pöytää, jolle oli asetettu vanha öljylamppu ja valkoinen puuvillapyyhe. Suri ei sanonut mitään, käveli vain seinän viereen ja istuutui lattialle kuin odottaen.

Hetkeen kumpikaan heistä ei sanonut mitään. Hiljaisuus pelotti Area.

”No, mitä nyt?” hän lopulta tiuskahti. ”Pitäisikö jotain tapahtua?”

Suri vain hymyili. Ei sanonut sanaakaan.

”Okei”, Are puuskahti ja lähti hermostuksissaan kiertämään huonetta ympäri. Se oli nopeasti kierretty. Kun hän pääsi lampun kohdalle, hän huomasi sen pinnalla jotain. Aivan kuin joku olisi kirjoittanut pölyiseen messinkiin kirjaimia. Are siristi silmiään.

”Pyyhi... Pyyhi minut”, hän luki ja katsoi sitten voitonriemuisena Suriin. Tämä virnisti hänelle takaisin ja nyökkäsi rohkaisevasti.

Are tarttui puuvillapyyhkeeseen, otti lampun käteensä

ja pyyhkäisi sitä varovasti. Sitten toisen kerran. Ei tapahtunut mitään. Hän katsoi uudelleen Suriin, joka vain kohautti olkapäitään. Miten ärsyttävää.

”Miksi et voi vain sanoa, mitä minun pitää tehdä?” Are tiuskaisi taas.

Suri hymyili, mutta ei taaskaan sanonut mitään.

”Mitä sinä teet, sano nyt jotain!”

”Minä odotan”, Suri vastasi.

”Mitä?” Are tiuskaisi taas.

”Tuota”, Suri sanoi ja osoitti sormellaan lamppua.

Ja samassa valtava höyrypilvi pamahti Aren kasvoille. Hän kiljaisi, lamppu tärisi ja lipesi hänen otteestaan, kieri ja pyöri ympäri lattiaa.

Savu hälveni, ja nyt Are huomasi, että lampun viereen oli ilmestynyt jonkinmoinen kirje. Se oli käärittynyt pieneksi rullaksi. Are kyykistyi ja nosti lapun käteensä. Paperi oli ikivanhaa, repaleista. Hän otti sen käteensä ja kiersi viestin auki.

Kerro, kerro, kuvastin, ken on maassa kaunehin?

Are pyöräytti silmiään.

”Paljon kiinnostaa.”

Yllättäen paperi näytti olevan tyytyväinen vastaukseen, sillä yhtäkkiä kirjaimet vaihtuivat hänen silmiensä edessä toisiin. Are tuijotti kirjaimia epäuskoisena. Tämä ei todellakaan ollut mikään pilailuohjelma.

Mitä tämä oli?

Haluatko kuulla sadun?

Are katsoi varovasti Suriin, joka ei sanonut mitään, hymyili vain. Are nyökkäsi niin, että sitä tuskin huomasi, ja kirjaimet paperilla vaihtuivat jälleen.

*Tarinankertojain Kilta
Vaitiolosopimus*

*Arvoisa Aurora Illusia Dragon,
Teidät on hyväksytty Tarinankertojain Killan jäsen-
ehdokkaaksi (30/30/22) 3 §:n 2 momentin mukaisesti.*

*Kaikki, mitä tästä eteenpäin näette ja kohtaatte, on
osa Tarinankertojain Killan jäseneksi pyrkivän kou-
lutusohjelmaa. Mikäli koette, että kyseinen koulutus-
ohjelma EI ole Teitä varten, olkaa hyvä ja poistukaa.*

”Tarinankertojain Kilta... Mitä tämä oikein on?” Are kuiskasi enemmän itselleen kuin Surille.

Suri vain kohautti olkiaan.

”Se on jotain, mihin on kunnia kuulua.”

”Joku jengi vai? Minä en harrasta mitään rikollista.”

Surin nauru oli heleä ja äänekäs.

”Ei tämä ole rikollista. Ainakaan yleensä, vaan kunnia.”

”Ai, millä tavalla?”

”No, näet sitten.”

”En näe mitään, jos et kerro minulle ensin jotain. Ei kukaan ole niin hullu, että suostuu allekirjoittamaan jotain, mistä ei tajua mitään.”

Suri keikautti päätänsä ja katseli häntä arvioiden päästä varpaisiin.

”No harmi sitten.”

”Mitä harmi?”

”Sinusta oli tulossa meille aika tärkeä tyyppi.”

”Ai millä tavalla muka?”

Mutta Suri ei vastannut, hymyili vain arvoituksellista, vinoa hymyä. Miksi ihmeessä tyttö ei voinut kertoa, mitä tämä kaikki tarkoitti! Eihän hän voinut tehdä päätöksiä, kun ei edes tajunnut koko tilanteesta mitään.

Lopulta Are luovutti.

”Okei, anna kynä”, hän pyysi, mutta Suri pudisti päätänsä.

”Suukolla. Tai kyllä tippa tuota kädessäsi olevaa vertakin käy, vaikka se ei olekaan sinun omaasi.”

Are katsoi kättään. Hänen sormenpänsä oli edelleen punainen kuivuneesta verestä. Mistä Suri tiesi, ettei se ollut hänen omaansa?

Mutta Are ei halunnut kysyä, painoi vain sormensa paperiin ja odotti mitä tuleman piti.

Samassa kuului paukahdus. Sitten toinen. Jää pamahteli rikki heidän ympärillään. Liian myöhään Are tajusi, mitä oli tapahtumassa.

Talo vajoaisi jäihin, eikä mitään ollut tehtävissä. ”Pidä kiinni, nyt mennään”, Suri hymyili ja istui edelleen rauhallisena kuin mikäkin lammas. Are katsoi hädissään ympärilleen, mutta hän ei voinut enää paeta.

Ei enää, ei enää koskaan.

Oli liian myöhäistä.

Aren huudot kaikuivat vielä pitkään hyisessä ilmassa, kun talo oli vajonnut mustiin aaltoihin.

Tarinankertojain Kilta

Are kyyhötti maassa ja painoi käsiään korvilleen. Hän kuuli oman huutonsa, kuin se olisi kaikonut jostain kaukaa, syvältä meren pohjasta. Hänen käsivarsiinsa sattui, tuntui kuin joku olisi pusertanut niitä valtavalla voimalla ja ravistanut, kovaa.

Yhtäkkiä hän kuuli huutonsa sekoittuvan toiseen.

”Lopeta nyt jo! Kuuletko, kaikki on hyvin! Minähän varoitin, muistatko? Minähän lupasin, että tämä ei ole sitä miltä näyttää.”

Are tajusi Surin sormien pusertuneen kiinni hänen hartioihinsa. Hän ravisti tytön nopeasti irti ja tönäisi itsensä kauemmas.

”No tuo oli kyllä maailmankaikkeuden huonoin varoitus! Et sanonut mitään, että talo uppoaa ja että me kuolaan”, Are huusi takaisin ja hyppäsi kauemmaksi. ”Kuolaanko me!”

Surin kasvoilta näki heti, miten pahoillaan hän oli.

”Anteeksi, ei ollut tarkoitus säikäyttää, mutta...”

”Mutta mitä! Mitä hemmettiä! Siis tuo oli ihan hirveää! Ja missä me edes nyt olemme! Mehän upposimme jäihin?!”

Suri odotti, että Are lopettaisi huutamisen, ja lopulta, kun tyttö vaikenä, Suri kuiskasi hiljaa: ”Tervetuloa Talventaikaan...”

Are heitti varoittavan silmäyksen Suriin.

”Minne?” hän sähähti hampaidensa välistä.

”Talventaikaan. Täällä yksikään yö ei ole pelottava, eikä päiväkään.”

”No tuo oli kyllä todella pelottavaa!”

”Ja täällä sinä olet turvassa. Äidiltäsi, poliisilta, Sabinalta – kaikilta...” Suri jatkoi.

Are puhalsi hitaasti ilmaa hampaidensa välistä. Mistä Suri tiesi tämän kaiken? Mitä oikein tapahtui! Hänen teki mieli huutaa ääneen, mutta hän ei saanut enää pihaustakaan ulos keuhkoistaan.

”Ja tuota, älä huoli, hän on ihan kunnossa”, Suri kuiskasi.

”Mitä *sinä* tiedät *siitä*?” Are vastasi inhoten.

Suri kohautti olkapäitään.

”Me tiedämme vähän kaikenlaista. Myös sen, että hän on kunnossa. Et satuttanut Sabinaa, se oli vain pintanaarmu.”

”Ai siksikö poliisit ovat perässäni – pintanaarmun vuoksi”, Are kivahti ja hieroi käsivarsiaan. Suri oli puristanut niitä niin lujaa, että hän tunsi jomotuksen edelleen.

”Luulen, että sinä valehtelet. Sinä valehtelet tästä kaikesta”, Are kuiskasi.

Suri sulki silmänsä. He seisoivat hetken vihainen hiljaisuus välissään, kunnes viimein Suri avasi suunsa.

”Poliisi etsii sinua äitisi vuoksi. Hän on huolissaan ja haluaa, että tulet kotiin.”

”Hyvä, sinne minä menenkin”, Are sanoi, käveli ovelle ja asetti kätensä kahvalle, mutta sitten rohkeus petti. Hänen teki ihan kamalasti mielensä riuhtaista ovi auki ja häipyä, mutta mikä sen takana odotti? Are oli varma, että he olivat pudonneet mereen, mutta jos se oli totta, he olisivat jo kuolleet. Joten missä he oikein olivat? Taivaassa? Helvetissä? Hänellä ei ollut hajuakaan, mitä kuoleman jälkeen tapahtui tai mitä hänelle oli juuri tapahtunut. Hänen kätensä tärisivät. Are oli kauhuissaan, niin kauhuissaan että hän olisi voinut vaikka oksentaa, mutta silti hän ei antanut pokan pettää. Ei todellakaan, ei tässä tilanteessa.

Are painoi päänsä ovea vasten ja kuunteli, kun hän yhtäkkiä kuulikin askeleita selkänsä takaa. He eivät olleet enää kahden. Eivät, vaikka hän oli aivan varma, ettei ollut kuullut kenenkään tulevan huoneeseen. Hämärässä nurkassa seisoj pienen tyttö, joka katseli häntä, suurin silmin.

”Tässä on Martha”, Suri esitteli.

Are tyytyi vain nyökkäämään. Huone oli ollut tyhjä vielä hetki sitten, hän oli varma siitä.

Marthaksi esitelty tyttö hymyili hänelle säteillen ja

hyppeli noukkimaan Aren heittämän paperin käteensä. Sitten Martha ojensi sen takaisin Arelle.

”Avaa se, kirjaimet ovat vielä kerran muuttuneet”, Suri kehotti.

”Mistä tuo tyttö tuli?”

”Talventaiasta, minähän sanoin jo, että olemme perillä.”

Are piti tiukasti katseensa tytössä ja Surissa, kun hän avasi rutatun paperin uudestaan ja vilkaisi tekstiä sitten nopeasti.

Toivotamme Teidät lämpimästi tervetulleeksi, olette nyt virallisesti Tarinankertojain Killan ehdokasjäsen.

Allekirjoitettu sopimus on toimitettu postilaatikkoonne.

Hyvää päivänjatkoa.

JWG

Are tunki paperin taskuunsa.

”Vai että Tarinankertojain Kilta...”

”Martha tulee meidän mukaamme”, Suri sanoi Aren vihamielisyydestä välittämättä.

”Minne?”

”Vaatekaappiin.”

Suri osoitti kädellään ikivanhaa kaappia, joka oli pöydän ja lampun lisäksi ainoa esine huoneessa.

Nyt Are nauroi jo ääneen.

”Vaatekaappiin?” Are huudahti.

Tilanne oli täysin järjetön!

”Sielläkö se teidän Talventaikanne on?”

Suri nyökkäsi.

Martha hyppeli kaapin luo, avasi sen ja pujahti sisään. Suri käveli hänen peräänsä ja avasi oven kunnolla. Kaapissa näkyi vain pitkiä, harmaita takkeja.

”Tule sitten kun haluat, ei ole mitään hätää, oikeasti”, Suri sanoi, ennen kuin astui sisään ja katosi pehmeiden kankaiden keskelle.

Are käveli varovasti avoimen kaapin luo ja kokeili takkeja kädellään. Ne olivatkin viittoja. Pitkiä, harmaita vilaviittoja. Häntä puistatti.

”Mitä ihmettä tämä oikein on”, hän kuiskasi ja puristi silmänsä kiinni. Hän tiesi, että oli liian myöhäistä perään-tyä – minne hän olisi muka mennyt? He olivat vajonneet mereen, hän oli varma siitä. Ja viimeinen asia, jonka Are nyt halusi tehdä, oli avata ulko-oven ja katsoa, mitä sen takana oli.

Ei siis ollut pakotietä. Oli pakko vain totella.

Niinpä hän sulki silmänsä, huokaisi syvään ja työntyi paksujen kankaiden sekaan.